

M i g l i n c z i É v a

Szelíd nyugtalanság

/ Kecskés Ágnes természetelvű gobelinjei

Családi és történelmi kapcsolatok, s emlékek ezer szálával kötődik a Duna mentén elterülő kéttű-egy szívű városhoz, Komáromhoz Kecskés Ágnes. A kortárs művészet alapzajába simuló, tradíciókövető elmélyült belefeledkezés jellemző munkáira. A hitéhez, hazájához, szülőföldjéhez, a dunai tájhoz fűződő emocionális kötelék jelöli ki művészetének határait. Falikárpit kollekciója jelentős részének a sokszínű természet az ihlető forrása.

A szövés folyamatát végigkísérő múltidéző rítus elősegíti a transzcendens gondolatok archaikus megjelenítését. Felgyorsult világunk technikai-formai közhelyeinek ellenpontjaként őszinte eszmeűzések

jelennek meg textiljein, melyek organikus, avagy ősi formára emlékeztetnek, ám ennek ellenére az alkotás metamorfózisa folytán egyetemes jelentéssel bírnak. Kecskés Ágnes alkotói attitűdje egyfajta távlatossággal kezeli a rohanó élet történéseit. Drámai kitörésektől mentes gobelinjeiben a szelíd nyugtalanság jegyeit fedezhetjük fel. A tradíciók továbbgondolásával alkotta meg önmaga művészi formanyelvét, melyre a lágy tónusú, egymásba átfolyó, egymással elegyülő, egymást átszínező fonalszálak rendezettsége jellemző. Meditatív érzékenységű, zöldes, kékes, barnás, fehér színvilágú, jellegzetes faktúrájú gobelinjein a földi és a vízi világ szépsége jelenik meg.

Kecskés Ágnes diplomamunkája, a Dédnagymama (1970, francia gobelin, ötös felvetés, 55×135 cm) emlékképe már magán hordozza azokat a stílusjegyeket, melyek meghatározzák a későbbi, megalkuvást nem tűrő képi gondolkodásának ismérveit. A dédmama erőt sugárzó természetében, ruhái redőiben felsejlik egy asszony küzdelmes élete, aki sohasem gyengülhetett el, még a történelmi, nemzeti, családi sorsfordító események sodrában is össze kellett tartania családját. Ha nem ismernénk Kecskés Ágnes életművét, vagy ha csak ezt az egy képet alkotta volna meg, akkor is pontosan érzékelhetnénk a család szellemi örökségét, az alkotó hagyománytisztelőjét. A dédmama ruhájának vízszintes hullámvonalai átöröklődik *Dunakanyar* című

gobelinjébe, míg a viselet mellrészének levélszerű gyűrődései a *Víz alatt* című sorozat egyes elemeiben tükröződnek vissza.

Mindenkinek van egy kedves helye az országban, ahol lehet álmodozni, ami világnak olyan szelete, ahol a gondolatok kiteljesedhetnek. A Duna és a közeli Pilis dobogó szívének energiái vezették Kecskés Ágnes kezét a Dunakanyar hármasképének megalkotásakor. Az országokat, népeket összekötő folyamnak egy olyan szakaszát szötte meg, mely spirituális jelképe az európai nemzetközösségnek. Az 1976-ban készült *Dunakanyar I.* (1976, gobelin, ötös felvetés, 210×70 cm) első változatán teljes pompájában láttatja a kanyargó folyamat, melyet még nem torzít a Bős-nagymarosi vízlépcső ökoló-

giai, természetvédelmi bűncselekménye. A Prédikálószék hegyormáról, a Pilis oltáráról pásztázhatjuk a tájat, a visegrádi fellegrádtól indulva Dömösön át, a messzeségben felsejlik a pilismaróti „aranypart”, s vele szemben a folyó másik oldalán Zebegény. A natúr len színárnyalataiból szőtt gobelinje a három kép leglátványosabb műve.

A fénylő, sodort szálak merevsége határozza meg az első kép anyagszerkezetét, míg a *Dunakanyar II–III.* (1983, gobelin, ötös felvetés, 210×70 cm; 1984, gobelin, ötös felvetés, 90×25 cm) gobelinekben a művész festett gyapjúsálak puhaságát vegyíti a lenfonalak textúrájával, s ezzel lágyabb felületeket hoz létre. A madártávlatú nézőpontot felváltja a „*túlparti*” látásmód, a hegyek körvonalai határozottan kirajzolódnak, a Duna méltóságteljesen hullámszik ki a képből.

Mértéktartó esztétikai és tartalmi igényesség jellemzi a poétikus minőségben megfestett, majd részleteiben is megszótt *Víz alatt* című képsorozatot. Az egymást átfedő levelek játéka, a helyenként szerteágazó rétegződések kettős olvasatú téralakzatokat hoznak létre. Néha úgy tűnik, mintha víz alatt úsznánk, s így látnánk a felénk sodródó leveleket, más-hol felülnézetből csodálkozunk bele a vízbe. Színek és fonalak ragyogása hat egymásba, részeseül egyik a másikból, a természet és az ember szövetségét hirdetve. A könnyed lebegést, az alámerülő rothadást pasztell árnyalatú kékek, drappok, fehérek hatásos gomolygása teszi érzékletessé, mementót állítva az életnek és az elmúlásnak.

Az ember és a természet idillje tükröződik a *Fa* című művén (1980, francia gobelin, ötös felvetés, 20×30 cm) és a fákat ábrázoló szövött képein. Ez az egyetemleges jelentésű növényábrázolás, a gyökér-törzs-lombkorona hármasa a magyar ősvallás egyik szimbóluma, s Kecskés Ágnes alkotói periódusaiban rendszeresen jelen van. „*Életfái*” szimbolizálják az égi, a földi, a föld-alatti világhoz kötődő szoros kapcsolatát. Fát ábrázoló gobelinjeire bölcs líra jellemző, az emberi és természeti rend, az örök fejlődés és megújulás, az élet és halál kérdéseit járja körül.

Fogadalmak, emlékezet, hagyományok tiszteletben tartására és őrzésére, megbecsülésére szövetkezett az élettel Kecskés Ágnes, akinek pályája a komáromi képzőkörből, az Angyal Kálmán vezette iskolából indult el művészi hivatása felé. Erős, családi kötelék fűzi a mai napig a városhoz, ahol rokonszenves konoksággal igyekszik megőrizni azt a szellemi, szakmai és művészi örökséget, melyet ősei hagyományoztak Komáromra.

Kecskés Ágnes

(Komárom, 1942 –)

1970: *Magyar Iparművészeti Főiskola. 1986: Szakszervezetek Országos Tanácsa-ösztöndíj; 1986: Rózsa Anna-díj; 1987: Munkácsy-díj; 1988: Római ösztöndíj; 1991: Ferenczy-emlékkiállítás, II. díj; 1995: Széchenyi Művészeti Akadémia tagja. (ArtPortal)*